U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **B. J.,** zastoupeného Mgr. Janou Hrdličkovou, advokátkou se sídlem Liborova 14/405, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2009, č. j. OAM-267/VL-18-K01-2009, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2009, č. j. 2 Az 9/2009 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2009, č. j. OAM-267/VL-18-K01-2009. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že ve své žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Za tuto novou skutečnost stěžovatel pokládá soužití se

švagrovou D. R. (rovněž státní příslušnicí Mongolska), které pomáhá s hospodařením v domácnosti a s výchovou jejího syna A. F. Dle názoru stěžovatele žalovaný i krajský soud nedostatečně zhodnotil situaci a důvody, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, přestože v průběhu předchozího řízení vyslovil obavu z ohrožení svého života v důsledku vyhrožování a fyzických útoků ze strany věřitele v zemi původu, v níž stát není schopen zajistit stěžovateli odpovídající ochranu před tímto jednáním. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svou stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V projednávané věci však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl výslovně ani obsahově žádný důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být zdejším soudem věcně projednána, tedy žádnou okolnost, pro kterou jím podaná kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy.

Ve vztahu k námitkám, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud předesílá, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a z tohoto důvodu bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) téhož zákona

zastaveno. Základem rozhodnutí žalovaného správního orgánu a následně i krajského soudu bylo tedy ověření naplnění skutečností pro možnou aplikaci ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

Z obsahu správního spisu v dané souvislosti vyplynulo, že stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 4. 2009 vyslovil obavu z možného jednání věřitele po návratu do země původu, který mu vyhrožoval a fyzicky jej napadl poté, co nebyl schopen splácet svůj dluh. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru ze dne 19. 6. 2009 dále vyplynulo, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany zejména z důvodu soužití se svou příbuznou, kterou finančně podporuje a pomáhá jí s výchovou jejího syna.

Ve vztahu k tvrzení stěžovatele týkajícímu se jeho obav z návratu do země původu v důsledku vyhrožování ze strany věřitele Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel byl v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel v České republice poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 3. 2007, kdy uvedl, že se mu ve vlasti nedařilo v podnikání a v důsledku toho nebyl schopen splácet finanční půjčku (100 000 USD). Stěžovatel byl pod značným tlakem ze strany věřitele, který mu vyhrožoval a fyzický jej napadal, což jej následně přimělo k odchodu ze země původu. Tato žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2007, č. j. OAM-1-255/VL-18-11-2007, jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil žalobou, která byla rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 2008, č. j. 60 Az 40/2007 - 38, zamítnuta. O kasační stížnosti proti tomuto rozsudku následně rozhodoval Nejvyšší správní soud, který ji svým usnesením ze dne 28. 11. 2008, č. j. 9 Azs 78/2008 - 67, odmítl jako nepřijatelnou.

V nově podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 4. 2009 stěžovatel potvrdil, že jeho obavy v případě návratu do země původu jsou shodné s těmi, které žalovanému sdělil již v průběhu prvního pravomocně ukončeného řízení, tj. strach z věřitele v důsledku značného zadlužení a neschopnosti splácet finanční závazky. V tomto směru tak byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu, podle kterého je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Posuzováním opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dříve upravené v § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, v níž žadatel uvedl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, se ostatně

Nejvyšší správní soud v minulosti dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 16. 10. 2003, č. j. 2 Azs 12/2003 - 76, v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, publikovaném pod č. 199/2004 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 29. 8. 2005, č. j. 6 Azs 23/2005 - 77, a rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Azs 10/2008 - 46, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že uvádí-li žadatel o mezinárodní ochranu v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Uvedené závěry přitom lze v plném rozsahu vztáhnout také na nyní projednávaný případ, přestože současná právní úprava obsažená v § 10a písm. e) zákona o azylu spojuje s opakovaně podanou žádostí jiné procesní důsledky (nepřípustnost žádosti a v důsledku toho zastavení řízení).

Nad rámec uvedeného však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zopakovat své závěry obsažené v dřívějším rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, č. j. 9 Azs 78/2008 - 67, vztahující se k problémům stěžovatele spočívajícím ve výhrůžkách a fyzických útocích ze strany soukromé osoby – věřitele. Taktéž touto problematikou se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zabýval, a to např. v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (obě dostupná na www.nssoud.cz), podle kterých obava z vyhrožování soukromých osob není bez dalšího azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o jednání jednotlivců, které nelze přičítat odpovědnosti státu.

Pokud se jedná o stěžovatelem uplatněnou námitku týkající se nově uplatněného soužití a společného hospodaření se švagrovou D. R. a jejím nezletilým synem, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry žalovaného a krajského soudu, že z hlediska důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu nemá tato okolnost žádnou právní relevanci, a nemůže tedy znamenat novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádným institutem, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu, případně pociťují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy v případě jejich návratu do země původu. Důvody uváděné stěžovatelem týkající se společného soužití, které nastalo již v rámci pobytu v České republice, mohou být relevantní v řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu